

imenoval kar Veliko noč. To se mora ubraniti, pa veljaj, karkoli. Sam se je dvignil na perutih, ki so mu zrasle ta hip, dvignil prav na vrh polne steklenice in povedal usiljivim gostom, da je Velika noč nekaj drugega, nekaj, kar so mu razložili mati, a Mešičkove potice z ostalim „žegnom“ so pa tudi nekaj drugega. In to je poudarjal vztrajno ter prepričevalno. Zaman!

Škrati so se ozirali tako poželjivo po slastnih jedilih in dobri pijači, da bi bili najrajši vse použili kar z očmi.

Za Vladkove ugovore so bili prav gluhi. Začel je klicati na pomoč vse pomočnike in pomočnice, tudi mater in Tineta in očeta. Žalost, bridka žalost po izgubljenih slaščicah mu je napolnila srce, da bi se ga usmilil mrzli kamen. Nagloma je sestavil, kolikor je mogel dobrega za bodoče dni. Tudi molitvic ni zabil. In glej! Gnjat sama oživi ter se postavi škratom v bran; celo klobase zasučejo leseno kopico proti sovražniku, kolač dobi tudi oči in ogromna usta, celo noži so obrnili svoje glave s topimi očmi nasproti škratom. Steklenica z vinom se je jela sama sukati, in kupica poleg nje je cepetala kakor Vladko poleg matere v cerkev. Združenim močem štirje škrati niso bili kos. Umikali so se vedno bolj proti durim, a za njimi zmagujoča vojska — naravnost skozi duri in še naprej. Vladku se je krčilo srce: prej je kazalo, da mu Veliko noč pojedjo škrati, sedaj pa da mu oživela uide sama. Začel je vpiti na ves glas in na vse grlo, da je prebudil Tineta, mater, očeta, deklo in preplašil celo mačko s peči.

Slednjič se je predramil tudi sam in izpoznal, da je le — sanjal.

Šumi zeleni gaj . . .

Šumi zeleni gaj, šumi,
opeva kras pomladnih dni,
opeva kras vrtov, poljan,
pozdravlja ta pomladni dan.

In rožni vonji vstajajo,
s sladkostjo zrak napajajo . . .
Ve, nežne misli z zemskih tal,
kdo vas v življenje je pozval!

Ah, nežne misli, vstajajte,
po vrtih se sprehajajte.
Zbudite želje mi sladké
in radost vlijte mi v srce!

Bogomila.

